

Με άθεους, με εκκλησιομάχους, με καταδιεφθαρμένους πολιτικούς «το έθνος δεν στέκη»

Δημήτρης Νατσιός

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Στον 2ο τόμο των «Απομνημονευμάτων του Κολοκοτρώνη» – (έκδ. Γ. Βαλέτα, σελ. 323)-εντόπισα ένα πολύ ωραίο και διδακτικό επεισόδιο, που διαδραματίζεται κατά την Αγιασμένη Επανάσταση του '21. Το διηγείται ο Γεώργιος Τερτσέτης-τι σπουδαίος άνθρωπος- σε λόγο του στις 25 Μαρτίου του 1855, στην τότε Βουλή των Ελλήνων. Το μεταφέρω, ως έχει:

«Κύριοι ακροαταί, εις τα 1822 πολεμιστής, στρατιώτης περίφημος επήγε εις σεβάσμιον πνευματικόν να ξομολογηθεί, να μεταλάβει.

Εξωμολογήθη ο πνευματικός του ευχήθη, τον εχαίδευσεν, αλλά του είπε: δεν ημπορώ να σε δώσω μεταλαβιά.

-Διατί;

-Χύνεις αίμα ανθρώπινο...!

Ωργίσθη ο στρατιώτης και έτρεξε παραπονούμενος εις τον επίσκοπον Μεθώνης. Του είπε όσα λέγει ο πνευματικός , ο στρατιώτης ήτο θυμώδης. Τον ήκουσεν ο επίσκοπος. Την Κυριακή του λέγει, ήσου (=να είσαι) εις την λειτουργίαν, ήσου πλησίον μου.

Ήλθε η Κυριακή, ψάλλεται η λειτουργία. Ο Δεσπότης εις την μεσινή θύρα, εις την ώρα της μεταλαβιάς, κρατώντας το δισκοπότηρο, φωνάζει τον στρατιώτη.

Έλα, του λέγει, πάρε, κράτει το δυσκοπότηρο, μετάλαβε με τα ίδια σου τα χέρια, τα χέρια σου είναι πλέον αθώα, πλέον ευεργετικά εις την πατρίδα από τα εδικά μας. Ημείς οι ιερείς δεόμεθα τον Ύψιστο με τη φωνή, εσύ, σταινόντας τα στήθη σου, εις τα βόλια του εχθρού».

Κείμενο που μοσχοβολάει ευωδία λευτεριάς, τα άνθη τα μυρίπνοα της αρχοντικής Ορθοδοξίας μας. Λόγια όμως που διδάσκουν και σήμερα, την γενιά την δικιά μας που είναι για τα... πανηγύρια. (Στα μέρη μου, στην αλίπληκτο Πιερία, λέμε μια «νόστιμη» παροιμία: **«Η ψείρα μας στον Έλυμπο και μεις στα πανηγύρια»**. Δηλαδή η φτώχεια και η δυστυχία μάς έχει αφανίσει και μεις ασχολούμαστε με τις προστυχιές και τις παλαβομάρες των «καντιποτένιων», όπως τους ονόμαζε τους πολιτικάντηδες, ο πατριδοφύλακας στρατηγός Μακρυγιάννης).

Στο επεισόδιο του «Ιερού Αγώνος» που μας διέσωσε ο Τερτσέτης, διαβάζουμε για το πώς σώθηκε το δούλον Γένος κατά την μακραίωνη αιχμαλωσία στους Σαρακηνούς. (Αναζητώντας κάποτε την ετυμολογία της λέξεως Σαρακηνός, βρήκα στο βιβλίο του Ν. Βασιλειάδη “Ισλάμ-Ορθοδοξία”, σελ. 85 το εξής αξιοσημείωτο. Ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός έγραφε ότι **«Σαρακηνούς τους Ισμαηλίτας καλούν, ως εκ της Σάρρας κενούς διά το ειρήσθαι υπό της Άγαρ τω αγγέλω: Σάρρα κενήν με απέλυσεν»**).

Σκοτάδι ψηλαφητό έπεσε και σήμερα πάνω στην πατρίδα μας, τα εντάλματα του Ευαγγελίου ανατρέπονται και ποδοπατούνται τα παιδιά μας, μέσω της ελεεινής εκπαίδευσης, τα ξεμυρώνουν και τα ξεβαπτίζουν, μας κυβερνούν άνθρωποι χειρότεροι και από τους Τούρκους. Κι αν αυτό φαίνεται υπερβολικό διαβάσω τα λόγια του Παπουλάκου: «Είναι ντροπή μας, ένα Γένος που με το αίμα του πύργωσε τη λευτεριά του, που πορπάτησε τη δύσκολη ανηφοριά, να παραδεχτεί πως δεν μπορεί να πορπατήσει στον ίδιο δρόμο άμα ειρήνεψε κι ότι δεν ξέρουμε μεις να σιγυρίσουμε το σπίτι, που με το αίμα μας λευτερώσαμε, αλλά ξέρουν να το σιγυρίσουν εκείνοι που δεν πολέμησαν, εκείνοι που δεν πίστεψαν στον αγώνα, εκείνοι που πάνε να μας αποκόψουνε από το Χριστό και πασχίζουνε να μας ρίξουνε στη σκλαβιά άλλων αφεντάδων που'ναι πιο διαμονισμένοι από τους Τούρκους. Γιατί και κείνα που σεβάστηκε ο Τούρκος, τ' άθεα γράμματα τα πετάνε και πάνε να τα ξεριζώσουνε... **Τ' άθεα γράμματα υφαίνουνε το σάβανο του Γένους**. Αυτά λοιπόν τα γράμματα θα μάθουμε στα παιδιά μας;» (Κ. Μπασιτιά, ο Παπουλάκος, Εκδοτική Αθηνών, 1997, σελ. 145-146).

Ήρθε η ώρα, τα άθεα γράμματα, μας έριξαν στην σκλαβιά άλλων αφεντάδων πιο δαιμονισμένων από τους Τούρκους. Ψηφίζονται νόμοι που μας αποκόπτουν από τον Χριστό, που ξεερριζώνουν όσια και ιερά, που υφαίνουν- φοβεροί λόγοι – το σάβανο του πάλαι ποτέ Ορθόδοξου Γένους των Ελλήνων, που ακυρώνουν την επανάσταση του '21. Διακόσια χρόνια μετά βαδίζουμε ολοταχώς για ιστορική ευθανασία... εκτός αν...

Εκτός αν μιμηθούμε τους ηρωϊκούς προγόνους μας. Τι μας διδάσκει το κείμενο του προλόγου με τον περίφημο πολεμιστή και τον άγιο Επίσκοπο Μεθώνης;

Ο αγωνιστής είχε πνευματικό και εξομολογείτο για να μεταλάβει.

Εν μέσω επανάστασης, με τους Τούρκους να θερίζουν, να τηγανίζουν το Ρωμαίικο, με σφαγές, αρπαγές και γενοκτονίες, η μετάνοια δεν έλειπε.

«Για της πατρίδος την ελευθερίαν

για του Χριστού την πίστιν την αγίαν

γι' αυτά τα δύο πολεμώ...».

Πολεμούσαν και μετανοούσαν, γι' αυτό ήταν Αγιασμένη η Επανάσταση. Τι προκοπή να περιμένει

κανείς σήμερα όταν άθεα απολειφάδια νομοθετούν και ψηφίζουν, με χέρια και ποδάρια, νόμους που μόνο σε πολιτείες Σοδόμων και Γομμόρων αρμόζουν;

Μετά την νίκη στο Βαλτέτσι ο μεγάλος Κολοκοτρώνης, θα πει στα παλλικάρια του: (Ήταν Παρασκευή 13 Μαΐου 1821).

«Πρέπει να νηστεύσωμεν όλοι διά δοξολογίαν εκείνης της ημέρας και να δοξάζεται αιώνας αιώνων έως ου στέκη το έθνος, διότι ήτον η ελευθερία της πατρίδος». Τέτοιοι άνθρωποι που μοσχοβολούν σαν το Τίμιο Ξύλο μας έσωσαν. Με άθεους, μασόνους, με καταδιεφθαρμένους πολιτικούς «το έθνος δεν στέκη». «Επλήσθη η γη αδικίας απ' αυτών...». (Γεν. 6,13).

Τι σπουδαία μορφή και ο Επίσκοπος!! “Ημείς οι ιερείς δεόμεθα τον Ύψιστο με την φωνή”. Και προσευχή για την σωτηρία του Γένους, αλλά και όταν ήταν ανάγκη έπιαναν τα στουρναροντούφεκα και γίνονταν καπετάνιοι. Οι ιερείς, ο κλήρος είναι η τελευταία γραμμή άμυνας του έθνους. Αν υποταχθεί στα θηρία, η Ελλάδα τέλειωσε. Το σχολείο πλέον αλώθηκε, δεν θα μείνει τίποτε όρθιο “από τα παλιά, δικά μας πλούτη”. (Παλαμάς). Είμαστε σε δουλεία, σε ύπουλη σκλαβιά χειρότερη κι απ' των Τούρκων και απ' των Φράγκων. Το ράσο είναι η αφανής εθνική σημαία του Γένους. Να θυμηθεί η εκκλησία ότι πάντοτε είναι ελληνοσώτριά. Ως πότε μια χούφτα αφεντάδων πιο δαιμονισμένων από τους Τούρκους θα μας καταστρέφουν;

Να κλείσω με κάτι που διάβασα στο βιβλίο “Μονοτονικό , εμπειρία 24 ετών”, έκδοση της Ι.Σ. της Εκκλησίας της Ελλάδος. Διαβάζουμε για ένα γεγονός που το άκουσε και το είδε ο Κ. Βάρναλης. Μιλά για τον Ψυχάρη, που ήθελε να διαλύσει την γλώσσα μας με τις ιδεοληψίες του.

«Ο Ψυχάρης ήρθε στην Ελλάδα πολλές φορές. Στα 1925 ήρθε για τελευταία φορά. Έδωσε στο θέατρο «Απόλλων» πολλές διαλέξεις. Κανέναν δεν φανταζόταν πόσος κόσμος θα γέμιζε ασφυκτικά την πλατεία και τους εξώστες. Ο Ψυχάρης βγήκε στη σκηνή με φράκο και γεμάτος παράσημα. Έρριξε μια ματιά στο ακροατήριο κι άρχισε την διάλεξή του μ' αυτήν την κουβέντα: «Βλέπω δασκάλους, βλέπω φοιτητές, βλέπω κυρίες, βλέπω αξιωματικούς, μα δεν βλέπω κανέναν παπά. Δείχτε μου ένα παπά να κατεβώ να του φιλήσω το χέρι. Αυτά τα λόγια δεν ήταν δημοκοπία. Πραγματικά ο Ψυχάρης πίστευε πως **δεν θα μπορούσε να κερδίσει το έθνος, αν δεν κέρδιζε πρώτο το σχολείο και ύστερα την εκκλησία**».

Το σχολείο το κέρδισαν... Για την Εκκλησία μάς κανοναρχεί ο άγιος Χρυσόστομος: “Τοιούτον έχει μέγεθος η Εκκλησία· πολεμουμένη νικά. Επιβουλευομένη περιγίνεται· υβριζομένη, λαμπροτέρα καθίσταται· δέχεται τραύματα, και ου καταπίπτει υπό των ελκών. Κλυδωνίζεται αλλ' ου καταποντίζεται· χειμάζεται, αλλά ναυάγιον ουχ υπομένει. Παλαίει, αλλ' ουχ ηττάται· πυκτεύει, αλλ' ου νικάται”.

18.10.2017

Πηγή: www.antibaro.gr/